

[Vanggaard.]

Serum til Bekæmpelse af Mund- og Klovesygen, om ikke just helt gratis, saa i alt Fald til en meget nedsat Pris. Det koster nu 6½ Kr. pr. Ko, og det er jo en ikke ringe Udgift. Den højtærede Udenrigsminister har jo udtalt — det er vist et Par Aar siden —, at Smørproduktionen er ikke Landbrugets, men Samfundets, og jeg maa formode, at Socialdemokratiet paa det Punkt ikke er mindre socialistisk end Udenrigsministeren. Naar man har den Anskuelse, at Smørproduktionen ikke er Landbrugets, men Samfundets, saa maa man ogsaa kunne støtte paa det Omraade her ved at give Serum, om ikke helt gratis, saa i alt Fald til en meget nedsat Betaling. Vi har netop i disse Dage hørt den højtærede Indenrigsminister tale om — det var angaaende Menneskene —, at han vilde stille Forslag om, at den store Udgift til Serum til Bekæmpelse af Lungebetændelse blev nedsat, og det er sikkert udmærket, noget, som vi alle, formoder jeg, kan slutte os til. Men nu da Mund- og Klovesygen hænger saa forfærdeligt og man har fundet et Middel til at mildne denne Sygdom eller afværge den, er Tiden inde, synes jeg, til, at Staten støtter Bekæmpelsen ved et Tilskud til Serum. Og efter at jeg har bragt den højtærede Udenrigsministers Udtalelse i Erindring, vil jeg mene, at Spørgsmaalet sikkert vil faa en let Gang hos den høje Regering, naar jeg nu blot her har mindet om det.

Victor Pürschel: De Bemærkninger, jeg har at gøre i Dag, er i og for sig ikke særlig betydningsfulde, men der er dog under Debatten her fra den ene og den anden Side fremsat nogle Udtalelser, som jeg gerne vilde svare paa.

Først vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at jeg naturligvis ikke, da jeg talte om Vaccinationstvang, har overset, at det i Holbæk ikke drejede sig om Vaccination mod Kopper, men mod Difteri. Det var den principielle Fare ved Vaccinationen, som derved efter min Mening traadte frem, den Fare, at man ved at vaccinere for at undgaa en eventuel Sygdom ikke saa sjældent kommer til at paaføre en aktuel Sygdom, og denne Mulighed er for nogle Forældre, jeg kan maaske sige for mange Forældre, som skal se deres smaa Børn vaccineret, en højst uhyggelig Mulighed. Hertil kommer, at den Fare, som Koppevaccinationen vender sig imod, efter min Mening er saa fjern i et Samfund som det danske og selve Vaccinationens Virkning saa tidsbe-

grænset, at den i Virkeligheden ikke betyder nogen større Sikkerhed, saaledes at man efter min Mening uden Fare kunde ophæve denne Tvang. Det beder jeg paa ny den højtærede Indenrigsminister om at tænke over. Udviklingen gaar jo ganske givet i den Retning.

Til den højtærede Justitsminister har jeg en enkelt Bemærkning med Hensyn til Hvervningen til Spanien. Naar man har set de Bemærkninger, der i sin Tid ledsagede Lovforslaget, og den Debat, der gik forud for Vedtagelsen af Lovforslaget mod Deltagelse i Borgerkrigen i Spanien, saa er det jo rigtigt, at det var knyttet til visse Forudsætninger, som nok kan siges at være bristet, og derefter kan der vel fra et almindelig strafferetligt Synspunkt heller ikke være nogen særlig Betænkelighed ved, at man stiller disse Sager i Bero for at se, hvorledes man i Udlandet optræder i tilsvarende Tilfælde. Det maa man vist erkende er i god Overensstemmelse med almindelig strafferetlig Praksis. Men bag ved dette er der jo Spørgsmaalet om dem, der har foretaget Hvervningen. Hvervning er under alle Omstændigheder forbudt her i Landet, og det er en Virksomhed, som man formentlig ikke fra nogen Side kan have Sympati for. Jeg mindes i hvert Fald, at man fra Socialdemokratiets Side i sin Tid under Straffelovsbehandlingerne gjorde en Indsats for, at Hvervning ubetinget skulde være forbudt, medens der i Forslaget oprindelig stod, at det kun var den af Regeringen ikke tilladte Hvervning, der skulde være forbudt. Paa Linie hermed er det, jeg spørger den højtærede Justitsminister, om der med al mulig Kraft er sat ind for at finde de Hververcentraler, som synes at have været her i Landet, og om man, hvis de kan findes, vil skride ind mod dem med al mulig Kraft.

En hjemlig Repræsentant for Bevægelsen „Aldrig mere Krig“ har henvendt sig til mig og sagt noget om, at man følte sig lidt ilde berørt ved en Udtalelse, jeg havde fremsat i min første Tale om, hvem det var, der krævede Krigen i Dagene, der gik forud for München-Overenskomsten. I den Anledning vil jeg gerne bemærke, at jeg ved mine Udtalelser ikke har tænkt paa de hjemlige Repræsentanter for denne Bevægelse, for de er saa vist fredelige nok, dem mistænker jeg ikke for, at de, i hvert Fald med fuld Klarhed, vilde gaa ind for noget i Retning af Krig. Jeg har ganske vist set dem ved et Møde i mistænkeligt Selskab med Kommuniste, men det skal ikke komme dem til Skade paa gode Navn og Rygte; jeg tror, at de virkelig i Almindelig-